

DVANAEST VELIČANSTVENIH

Završetak ove školske godine u Islamskoj gimnaziji „Dr. Ahmed Smajlović“ zauvijek će označiti prva generacija maturanata.

Osam čarobnih djevojaka i četiri kršna mladića: Diana Alzin, Lina Alzin, Neira Đogić, Shadia El Sinnari, Hanka Hozanović, Elizabeta Sulejmani, Hata Tahirović, Jasmin Guzina, Alen Jakupović, Arsen Klari i Emir Zemuni! Zato sam se rado odazvao pozivu direktora škole, prof. Mevludina Arslanija, da dođem na svečanost u Malu dvoranu „Vatroslava Lisinskoga“.

Prepuna dvorana, što roditelja, što prijatelja, što intelektualne elite Islamske zajednice Hrvatske, burnim je pljeskom pozdravila naše prve gimnazijske maturante, razrednika prof. Samira Hasanagića, kao i sve ostale profesore Islamske gimnazije, na čelu s muftijom Ševko ef. Omerbašićem! Valja reći da smo prof. Avdo Imširović i ja snimili cijelu priredbu koju ćete moći pogledati na ovome portalu. A meni je preostalo da samo s nekoliko riječi i fotografija popratim iznimnu priredbu koju su nam pripremili naši maturanti i njihova profesorica dr. Remzija Hadžiefendić-Parić.

Naravno, ovome radosnom događaju prisustvovali su svi čelnici Mešihata, Islamske zajednice i čelnici Islamske zajednice u Hrvatskoj, kao i izaslanik ministra prosvjete u Vladi Republike Hrvatske Državni tajnik prof. Želimir Janjić.

Kad je profesor glazbe, Fuad Ahmetspahić dao znak školskom zboru da priredbu počnu s tradicionalnom studentskom himnom, Gaudeamus... jedva sam dočekaao treću strofu, pa sam za kamerom poluglasno zapjevao „Vivat Academia/ Vivat profesores!...“, očekujući da će me slijediti svi u dvorani. Kad god slušam tu studentsku himnu, nastalu 1267., a u ovom melodijskom obliku prvi put otpjevanu 1797., u meni, kunem vam se, počne kucati srednjoškolsko srce. Zato sam i mislio da će mi se svi pridružiti, a nisu. Čak sam i ja prestao pjevušiti kad su me neki poprijeko pogledali, valjda zato što sam kvario dojam pjesme koju je dobro uvježbao naš školski zbor.

Priredbi našem maturantima priključio se i zbor Gazije iz Bužina. Odjeveni baš kao negdašnje gazije, bužimske Gazije su nam su svojim snažnim muškim glasovima pokazali da gazije nisu samo izvrsni ratnici i branioci islama nego i izvrsni pjevači. A kad sam već kod gazija ne mogu a da ne spomenem da u Hrvatskoj postoji mjesto koje se zove Gazije. Naselje se sakrilo pod obroncima Krndije i Papuka. Kroz selo protječe Babin potok u kojem se i danas ritualno, kao da uzimaju abdest, kupaju tamošnji stanovnici, mahom pravoslavci.

Meni se posebno svidio dio programa u kojem su naši maturanti objasnili, na najbolji mogući način, zornim i tvornim primjerima iz islamske znanstvene povijesti, kako je islamska kultura i znanost pomogla Europi da gotovo bezbolno izađe iz mraka srednjeg vijeka i krene putem svjetlosti, uljudbe i znanja.

Poslije priredbe, naši su maturanti počastili svoje roditelje i sve koji su im došli čestitati njihov dan, izvrsno organiziranim domjenkom. Na „maturalnim stolovima“ u predvorju ispred male dvorane bilo je svakojakih delicija, od Smajinih sudžuka, do sarmica, raznih burekdžika, pita, telećega pečenja, zapečenog graha, ćevapčića i što ti ja znam čega sve ne, sokova, baklava, hurmica, torti, svježih jagoda, jabuka, banana, grožđa čije su bobice bile velike kao omanje lubenice; kažem vam svega i tko nije bio taj je sigurno požalio

Družilo se, pričalo, čestitalo, veselilo... osjećali smo se svi kao da smo mi ti slavni maturanti, ta prva generacija maturanata Islamske gimnazije u Zagrebu.

Ipak, čini mi se, najdojmljivija mi je bila rečenica moje unuke. Oči nije odvajala od maturanata koje su doista bile odjevene kao mlade sultanije. Onda mi je sjela u krilo, ne skidajući pogleda s maturanata i rekla: “Dide, jelde da je ovo bajka, jer ne može biti na jednom mjestu toliko princeza osim u bajki?” Vjerujem da je i našim maturantima 20. Svibnja 2011. bio dan koji im je stigao izravno iz bajke...

Kemal Mujičić